

RANSOM RIGGS

MAPA DNÍ

NEOBYČAJNÉ DETI

SLEČNY PEREGRINOVEJ

ŠTVRTÁ KNIHA

Lindeni

Mapa dní

Neobyčajné deti slečny Peregrinovej

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na

www.lindeni.sk

www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Ransom Riggs

Mapa dní - Neobyčajné deti slečny Peregrinovej – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

MAPA DNÍ

MAPA DNÍ

NEOBYČAJNÉ DETI

SLEČNY PEREGRINOVEJ

ŠTVRTÁ KNIHA

RANSOM RIGGS

Ljndeni

Copyright © 2018 by Ransom Riggs

Photo Credits: Page 414 – from the collection of David Bass; page 429 – from the collection of Erin Waters

Ministry of Peculiar Affairs stamp on page 429, page 431, and case cover © 2019 by Chad Michael Studio

Translation © Martina Fedorová, 2020

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1805-9

ISBN e-knihy 978-80-566-1892-9 (1. zverejnenie, 2020) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-1893-6 (1. zverejnenie, 2020) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-1891-2 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

PROLÓG

Mikdy predtým som nepochyboval o vlastnom duševnom zdraví tak ako v tú noc, keď sa ma naši chystali odviezť do blázince a keď ma práve pred týmto osudom zachránila vtáčia žena so svojimi zverencami. Sedel som na zadnom sedadle rodičovského auta a ledva dýchal, zakliesnený medzi mohutnými telami dvoch strýkov, keď sa na príjazdovej ceste k nášmu domu nečakane zjavil zástup mojich neobyčajných priateľov, akoby tam vyskočili z mojej mysle. V žiare reflektorov mi v tej chvíli pripadali ako zástup anjelov.

Auto prudko zabrzdilo. Scéna pred nami zmizla v kúdole prachu. Bol to iba výplod mojej fantázie? Holografický prelud ako projekcia mojich najtajnejších túžob? To, že by sa tu takto mohli objaviť, bolo zo všetkých neveriteľných vecí to najneveriteľnejšie. Hoci Neobyčajní vedeli mnohokrát premeniť nemožné v realitu, ich návšteva v mojom svete patrila medzi tých pár vecí, o ktorých nemožnosti som ani raz nezapochoyboval.

Bolo to moje rozhodnutie, že som ich v Diablovom slume opustil, aby som sa vrátil domov, teda tam, kam za mnou ísť nemohli. Akosi som dúfal, že sa mi návratom podarí pospájať popretŕhané nitky môjho života: obyčajného a neobyčajného, normálneho a výnimočného.

Ďalšia z nemožností. Aj dedo sa o to pokúsil, a neuspel. Nakoniec sa odcudzil tak svojej rodine vo svete Neobyčajných, ako aj tej vo svete Obyčajných. Tým, že si odmietol vybrať jeden zo svojich životov, stratil obidva – čo v tejto chvíli hrozilo aj mne.

Zodvihol som oči. Blížila sa k nám postava, zahalená rozvíreným prachom.

„Kto, dopekla, ste?“ oboril sa na ňu otec.

„Alma LeFay Peregrinová,“ odpovedala. „Dočasne riaditeľka Rady ymbryniiek a trvale riaditeľka domova týchto neobyčajných detí. Už sme sa stretli, ale nepredpokladám, že si to budete pamätať. Deti, nože pozdravte.“

PRVÁ KAPITOLA

Je podivuhodné, čo sa myseľ odváži prijať a čo, naopak, prijať odmietne. Práve som prežil najneskutočnejšie leto, aké si vie človek predstaviť – navštívil dávne storočia, krotil neviditeľné príšery a zalúbil sa do dievčata môjho deda, ktoré uviazlo v čase –, no až teraz, v tej najvšednejšej prítomnosti, na obyčajnom predmestí na Floride a v dome, v ktorom som vyrastal, som skutočne nemohol uveriť vlastným očiam.

Na bežovej pohovke sa rozvaloval Enoch a popíjal kokakolu z tatovho pohára s logom jeho obľúbeného futbalového mužstva Tampa Bay Buccaneers; Olive si rozväzovala olovené topánky s úmyslom povozit' sa na stropnom ventilátore; kuchyňu okupovali Horace s Hughom, Horace si prezeral fotografie magnetkami pripnuté na dverách chladničky, Hugh hľadal niečo pod zub; Claire s oboma ústami dokorán zízala na obrovský čierny monolit televíznej obrazovky, ktorý zakrýval celú stenu. Bol tu aj Millard, o čom svedčili mamine časopisy o módnych trendoch v bývaní, ktoré sa vznášali nad konferenčným stolíkom a naoko samy sa listovali, na koberci odtlačok jeho bosých nôh. Stret svetov, ako som si ho tisíckrát predstavoval, no ani som len nesníval o tom, že by sa raz mohol uskutočniť. Nedalo sa to poprieť: moje Predtým a Potom sa zrazu stretli, v kolízii, akej by sa vyrovnala azda iba zrážka planét.

Millard sa mi už pokúsil vysvetliť, ako sa sem dostali, očividne bez najmenej úhony a v bezpečí. Kolaps slučky v Diablovom slume, ktorý sa nám stal takmer osudným, akýmsi spôsobom zresetoval ich vnútorné hodiny. Ani on celkom nerozumel, ako je to možné, no zjavne sa už nemuseli obávať náhleho zostarnutia s katastrofickými následkami

a v prítomnosti mohli zostať podľa ľubovôle. Starnúť budú deň po dni ako ja, časový dlh im bol bez zvyšku odpustený, akoby nikdy nestrávili väčšiu časť dvadsiateho storočia v tom istom slnečnom dni. Bol to bezpochyby zázrak – vo svete Neobyčajných čosi nevidané – ale udivovalo ma to menej než samotný fakt, že tu boli. Že tu vedľa mňa stála Emma – skvelá, silná Emma, jej prsty prepletené s mojimi – a užasnutými očami hltala každý detail. Emma, o ktorej som tak často sníval počas dlhých týždňov samoty, keď som sa vrátil domov. Mala na sebe jednoduché sivé šaty pod kolená, praktické topánky, v ktorých by mohla pohodlne bežať, ak by k tomu prišlo, vlasy farby piesku zopnuté do chvosta. Desiatročia, ktoré strávila starostlivosťou o iných, spôsobili, že sa stala stelesnením účelnosti a praktickosti, no ani váha zodpovednosti, ani fácha prežitých rokov neuhasnili dievčenskú iskru, ktorá v nej horela jasný ohňom. Bola tvrdá i nežná zároveň, kyslá aj sladká, stará aj mladá. A práve to som na nej miloval najviac – že v sebe dokázala toto všetko obsiahnuť. Jej duša bola bezodná.

„Jacob?“

Chcel som zareagovať, no hlava mi uviazla v akomsi snovom priestore.

Zamávala na mňa, luskla prstami a pred očami sa mi roztancoval plamienok, ktorý sa rozhorel na špičke jej palca, akoby ho vykresala kresadlom. Strhol som sa a precitol.

„Ahoj,“ povedal som. „Prepáč.“

„Kam si zmizol?“

„Ja len...“ Mávol som rukou, akoby som si spred tváre strhával pavučiny. „Som rád, že ťa znova vidím, to je celé.“ Dať dokopy túto vetu mi pripadalo ako pokúšať sa udržať v náručí tucet balónov.

Úsmevom sa jej nepodarilo úplne zakryť obavy. „Musí to byť pre teba hrozne čudné, že sme sa tu tak z ničoho nič objavili. Dúfam, že z toho nie si v šoku.“

„Nie, nie. Teda... možno trochu.“ Kývol som bradou smerom do miestnosti, kde sedeli ostatní. Ako všade, kde sa moji neobyčajní priatelia ocitli, aj tu zavládol bezstarostný chaos. „Si si istá, že sa mi nesníva?“

„Si si istý, že nesnívam ja?“ Vzala do dlane aj moju druhú ruku a stisla mi ju. Jej dotyk, teplo jej tela a skutočnosť jej prítomnosti prepožičali svetu, ktorý ma obklopoval, závažnosť reality. „Keby si vedel, koľkokrát som si za tie roky predstavovala, že sem raz prídem, že to tu navštívim...“

Na chvíľu ma to zmiatlo, no potom... samozrejme. Môj dedo. Abe sa tu predsa usadil ešte pred tým, než sa narodil oco; videl som adresu odosielateľa na listoch, ktoré písaval Emme. Pohľadom zablúdila kamsi do dialky, akoby sa strácala v spomienkach, a mňa nevedojak premkla žiarlivosť. Zahanbil som sa. Mala plné právo na vlastnú minulosť, aj na to, aby ju kolízia našich dvoch svetov vykoľajila podobne ako mňa.

Do tohto všetkého vtrhla ako tornádo slečna Peregrinová. Už si stihla vyzliecť cestovný plášť, pod ktorým mala zelené tvídové sako a jazdecké nohavice, akoby len pred chvíľou zosadla z konského chrbta. Kráčala krížom cez obývačku a rozdávala pokyny. „Olive, nech si okamžite dole! Enoch, nohy preč z pohovky!“ Potom vystretým prstom namierila na mňa a kývla hlavou ku kuchyni. „Pán Portman, vyskytli sa isté okolnosti, ktoré si bezodkladne vyžadujú vašu pozornosť.“

Emma ani len nenaznačila, že by mala v úmysle pustiť sa ma. Akoby vravela, že tam pôjde so mnou, za čo som jej bol nesmierne vďačný; svet okolo mňa sa vytrvalo odmietal prestať točiť.

„Neviete sa dočkať, kedy budete sami?“ vyprskol Enoch. „Veď sme sotva prišli!“

Emma sa po ňom zahnela voľnou rukou a oškvrkla mu šticu. Enoch zagánil a oboma dlaňami sa pustil do neposlušných pramienkov na svojej hlave. Smiech, ktorý zo mňa vytryskol, akoby zmielol zvyšok omamných pavučín, cez ktoré som sa dosiaľ nevedel dostať.

Áno, moji priatelia boli skutoční a boli naozaj tu. A nielen to. Ako povedala slečna Peregrinová, nejaký čas sa tu chystali pobudnúť. Aby preskúmali novodobý svet. Oddýchli si a načerpali sily po všetkých útrapách zažitých v Diablovom slume – ktorý sa po tom, ako prišli o svoj starý domov na Cairnholme, stal ich novým útočiskom. Boli u mňa, samozrejme, veľmi vítaní. Dokonca som im bol vďačný za to, že

prišli. Len som si nevedel predstaviť, ako by to mohlo reálne fungovať. Čo rodičia a strýkovia, ktorí zostali pod Bronwyniným dohľadom v garáži? Vedel som, že by som tam mal za nimi zájsť, no v tej chvíli som bol zvratom udalostí natoľko zahľtený, že som to radšej odložil na neskôr.

V kuchyni sa slečna Peregrinová rozprávala s Hughom, ktorý nazíval do otvorenej chladničky. V modernej kuchyni mojich rodičov, plnej ostrých hrán, pravých uhlov a lesklých kovových povrchov, pôsobili nepatrične, ako herci, ktorí si pomýlili predstavenie. Hugh držal v ruke plastové vrečko so syrovými niťami a triasol ním.

„Ale keď sú tu len samé čudné gebuziny a ja som už sto rokov poriadne nejedol!“

„Nepreháňajte, Hugh!“

„Nepreháňam. Naposledy som raňajkoval v Diablovom slume, keď sa práve píše rok 1886.“

Z potravinovej špajze, ktorá bezprostredne susedila s kuchyňou, vybehol Horace. „Spravil som podrobnú inventarizáciu, no musím povedať, že som úplne konsternovaný. Jedno vrečko jedlej sódy, jedna konzerva sardiniek, jedno balenie moľami prežratých keksov. Je azda jedlo znova na prídol? Je zase vojna?“

„Jedlo si najčastejšie objednávame zvonka,“ vysvetľoval som. „Rodičia varia len zriedka.“

„Ale načo je im potom táto obrovská a tak všestranne vybavená kuchyňa?“ čudoval sa Horace. „Môžem byť najvychýrenejší kuchár na svete, no z ničoho navariť neviem.“

Pravda bola taká, že otec vybral tú kuchyňu z katalógu. Jednoducho ju uvidel a rozhodol sa, že ju musí mať. S ohľadom na cenu argumentoval tým, že sa naučí variť a bude pozývať široké príbuzenstvo na okázalé hostiny – no ako mnohé z jeho plánov, aj tento sa po niekoľkých hodinách kurzu varenia rozplynul ako para nad hrncom. Naši používali túto obrovskú a nákladnú kuchyňu najčastejšie na to, aby si v mikrovlnke ohriali nejaký mrazený polotovar alebo zvyšky jedla doneseného predošlý deň doručovacou službou. Nič z toho som nahlas nepovedal, iba som mykol plec.

„Päť minút ešte hádam od hladu neumriete,“ odbila ho slečna Peregrinová a oboch, Hughu s Horaceom, vypravovala z kuchyne von. „To by sme mali. Pán Portman,“ obrátila sa ku mne, „pred chvíľou ste vyzerali trochu otrasene. Ste v poriadku?“

„Čoraz viac,“ prikývol som.

„Možno trpíte dôsledkami prechodu zo slučky,“ vysvetľovala slečna Peregrinová, „aj keď trochu oneskorene. Je to úplne normálna reakcia ľudského organizmu na cestovanie v čase, najmä ak s tým nemáte veľa skúseností.“ Hovorila to ponad plece, kým jednu po druhej otvárala kuchynské skrinky a zásuvky. „Symptómy sú zväčša bezvýznamné, hoci aj to je veľmi individuálne. Ako dlho pozorujete, že sa vám točí hlava a je vám na odpadnutie?“

„Len odkedy ste sem prišli, ale už mi je lepšie, naozaj...“

„Neotvoril sa vám vred, nemáte pluzgiere alebo migrénu?“

„Nie!“

„Príznaky duševnej nerovnováhy?“

„Uf... nič také, pokiaľ si pamätám.“

„Následky prechodu zo slučky nemožno brať na ľahkú váhu, pán Portman. Neliečené môžu spôsobiť nemalé problémy. Ľudia na to umierajú. Hej... sušienky!“ Obratne schmatla škatuľu, jednu sušienku si vysypala do dlane a vhodila do úst. „Slimáky v stolici?“ spýtala sa s plnými ústami.

Mal som čo robiť, aby som sa nerozchechtal. „Nie!“

„Fantómové tehotenstvo?“

Emma sa striasla. „To nemôžete myslieť vážne!“

„O jednom takom prípade náhodou viem,“ ohradila sa slečna Peregrinová. Škatuľu so sušienkami položila na stôl a prevrátila ma pohľadom. „U mužského jedinca.“

„Nie som tehotný,“ vyhrkol som azda príliš nahlas.

„Vďakabohu!“ zakričal ktosi z obývačky.

Slečna Peregrinová ma potľapkala po pleci. „Potom vám zrejme nič vážne nehrozí. Hoci si vyčítam, že som vás nevarovala skôr.“

„Nakoniec to tak bolo hádam lepšie,“ povedal som. Určite by som sa z toho zbláznil a paranoide sledoval aj tie najnepatrnejšie príznaky,

nehovoriac o tom, že keby som strávil posledný mesiac podrobnou analýzou vlastnej stolice – či z nej nelezú slimáky – a kupovaním tehotenských testov, naši by ma odviezli na psychiatriu už dávno.

„Ako myslíte,“ pokrčila plecma Peregrinová. „Ale teraz, prv než si začneme užívať, že sme sa tu všetci v zdraví zišli, potrebujeme dať do poriadku pár neodkladných záležitostí.“ Sústredene opisovala krokmi kruh vymedzený dvojistou rúrou na pečenie a kuchynským drezom. „Po prvé: bezpečnosť. Prečesala som okolie, ale zdanie často klame. Je niečo, čo by som mala vedieť o vašich susedoch?“

„Napríklad?“

„Zločinecká minulosť? Násilné sklony? Zbierka zbraní?“

V bezprostrednom susedstve žili iba dvaja ľudia: staručká pani Melloroosová, osemdesiatnička, ktorá sa pohybovala iba s pomocou invalidného vozíka a z domu vychádzala len v sprievode ošetrovateľky, a nemecký manželský pár, ktorý trávil väčšinu roka na cestách a do svojej vily v štýle Cape Cod sa vracal iba na zimu.

„Pani Melloroosová zvykne do všetkého pchať nos,“ povedal som, „no ak nehrozí, že niekto bude stvárať nepríjemnosti priamo na jej trávniku, malo by to byť v pohode.“

„Výborne,“ pokývala hlavou slečna Peregrinová. „Po druhé: odkedy ste sa sem vrátili, pocítili si niekedy prítomnosť Bezduchého?“

Pri tom slove, ktoré mi nezišlo na myseľ niekoľko týždňov a ktoré som za rovnaký čas ani raz nevypustil z úst, mi prudko stúpil krvný tlak. „Nie,“ rýchlo som pokrútil hlavou. „Prečo? Došlo k ďalším útokom?“

„Nedošlo. Niet po nich ani stopy. No práve to ma znepokojuje. A nakoniec, vaša rodina...“

„Myslel som, že sme ich všetkých pobili v Diablovom slume... alebo zajali,“ vyhrkol som. Pokiaľ išlo o Bezduchých, nemal som v úmysle tak rýchlo zmeniť tému.

„Nie tak celkom. Niekoľkým z nich sa spolu s malým počtom Nemŕtvych podarilo po našom víťazstve ujsť a mám pádne dôvody domnievať sa, že zamierili práve sem, do Ameriky. A hoci pochybujem, že by si trúfli priblížiť sa k *vám* – dovoľm si povedať, že sa sakrament-

sky poučili – nedá mi nepredpokladať, že niečo chystajú. Opatrnosti, ani keď jej je mnoho, nie je nikdy dost.“

„Desia sa tá, Jacob,“ hrdo sa na mňa usmiala Emma.

„Naozaj?“ spýtal som sa pochybovačne.

„Po tom, ako si ich rozprášil? O tom nepochybuješ!“ ozval sa z rohu kuchyne Millardov hlas.

„Ludia, ktorí majú čo len štipku vychovania, nenačúvajú cudzím rozhovorom,“ oborila sa naňho slečna Peregrinová.

„Nenačúval som. Bol som hladný,“ bránil sa Millard. „Navyše ma sem poslali, aby som vás uprosil, nech Jacoba nehrešíte. Merali sme za ním fakt dlhú cestu...“

„Jacob im veľmi chýbal,“ obrátila sa k slečne Peregrinovej Emma. „Takmer tak veľmi ako mne.“

„V tom prípade je hádam najvyšší čas, aby ste sa im všetkým prihovorili,“ oslovila ma slečna Peregrinová. „Niečo na spôsob uvítacieho prejavu. Pozdravte ich a pri tej príležitosti nezabudnite stanoviť základné pravidlá.“

„Pravidlá?“ nechápal som. „Aké pravidlá?“

„Sú to moji chránenci, no tento čas a priestor patria vám. Budem potrebovať vašu pomoc, ak tu majú všetci bez úhony prežiť.“

„Hlavne ich nezabudnite nakrmiť,“ dodala Emma.

Obrátil som sa k slečne Peregrinovej. „Čo ste to pred chvíľou naznačili? O mojej rodine?“

Bolo mi jasné, že dlhšie v garáži uväznení zostať nemôžu, a ich ďalší osud ma čoraz viac znepokojoval.

„S tým sa netrápte,“ mávla rukou. „Bronwyn má situáciu pevne v rukách.“

Ani to nestihla dopovedať, keď sa z garáže ozval ohlušujúci rachot, až sa zatriasli steny. To spôsobilo, že zopár sklenených pohárov z horných policičiek spadlo na zem a rozbilo sa na márne kúsky.

„Ak dovolíte, zdá sa, že zďaleka nie až tak pevne, ako by bolo žiaduce,“ podotkol Millard.

To už sme všetci bežali.

„Ostatní nech zostanú na miestach!“ stihla zaveliť slečna Peregrinová smerom do obývačky.

Vybehol som z kuchyne dole chodbou, Emma mi bola v päťach, zmysly som mal vďaka adrenalínu napäté. Netušil som, na čo sa mám pripraviť, keď otvorím dvere garáže. Dym? Krv? Znelo to ako výbuch, ale že nájdem rodičov a strýkov, ako zamdlene, ale inak pokojne odpočívajú na sedadlách auta, to som naozaj nečakal. Zadná náprava bola zakliesnená do zatvorených rolovacích dverí garáže a na betónovej dlážke sa ligotali kúsky rozbitých zadných svetiel. Motor bežal na voľnobeh.

Pred autom stála Bronwyn a z ruky jej visel odtrhnutý nárazník. „Ospravedlňujem sa. Netuším, čo sa stalo,“ hlesla a pustila nárazník z ruky, čo spôsobilo ďalší rachot.

Uvedomil som si, že ak sa tam nemáme udusiť, v prvom rade musím vypnúť motor. Oddelil som sa od ostatných a rozbehol sa k dverám na strane vodiča. Boli zamknuté. Samozrejme. Tí vnútri robili, čo mohli, aby sa k nim Bronwyn nedostala. Zaiste boli riadne vydesení.

„Ja ti otvorím,“ ponúkla sa Bronwyn. „Ustúp!“

Zaprela sa nohami do zeme a oboma rukami schytila kľučku na dverách auta.

„Čo myslíš, že...“ Nedopovedal som. Jediným mohutným myknutím dvere otvorila a zároveň vytrhla z pántov. Váha a zákon hybnosti zo svojej podstaty spôsobili, že dvere pokračovali v začatej dráhe, vymkli sa Bronwyn z rúk, preleteli vzduchom a z celej sily vrazili do náprotivnej steny. Hluk, ktorý tým spôsobili, ma takmer zrazil z nôh.

„Pánabeka,“ zahromžila Bronwyn do ticha, ktoré nasledovalo.

Garáž sa začínala podobať na zbombardované domy, ktoré som videl vo vojnu zničenom Londýne.

„Bronwyn!“ oborila sa na ňu Emma, ktorá si doteraz obomi rukami chránila hlavu. „Mohlo to niekoho zabiť!“

Zohol som sa a naklonil do diery, ktorá zostala po dverách, prestrčil ruku popri spiacom otcovi a vytiahol kľúče zo zapalovania. Mama sa mu